

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 247 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 15 lutego 2021 r. w sprawie II K 297 / 19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	x# w całości		
# w części	#	co do winy	
	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			-		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony A. J. nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, podczas gdy analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz okoliczności wypadku, takie jak zbliżanie się do skrzyżowania, poruszanie się jezdnią w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>sąsiedztwie sklepu, wzmożony ruch drogowy, pora dnia i związana z nią niedostateczna widoczność jezdni winny uzasadniać wniosek, że oskarżony poruszając się z prędkością 70 km / h naruszył zasadę bezpiecznej prędkości, dostosowanej do warunków ruchu, o której mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w wyniku czego spowodował wypadek drogowy.</p> <p>.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Tytułem wstępu podnieść należy, iż w rozpoznawanym środku odwoławczym skarżący nie</p>			

zanegował ani przedstawionej przez sąd I instancji oceny dowodów (w tym opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego), ani też poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych w zakresie odnoszącym się do przebiegu i sposobu ruchu tak pieszego, jak i pojazdu kierowanego przez oskarżonego w czasie bezpośrednio poprzedzającym ich zderzenie, a nadto co do czasu, miejsca i możliwości ich wzajemnego dostrzeżenia się, analizy czasoprzestrzennej ich ruchu, jak również wszelkich okoliczności związanych z topografią terenu, warunkami atmosferycznymi, oświetleniem okolic miejsca zdarzenia itp. Jako, że w tej materii sąd odwoławczy nie dostrzega

uchybień
prowadzących
do wniosku o
rażącej
niesprawiedliwości
orzeczenia,
odniesienie się
do apelacji
ograniczone
zostanie do
sposobu
rozpoznania
jedynego w
istocie
podniesionego w
niej zarzutu,
o jakim mowa
powyżej.

Odnosząc się do
tegoż zarzutu
– jeśli chodzi
zagadnienie tzw.
prędkości
bezpiecznej,
ocenianej przez
pryzmat
widoczności
przedpola jazdy
kierowanego
przez
oskarżonego
samochodu (w
związku z porą
dnia i stopniem
nasilenia
oświetlenia
sztucznego) oraz
w kontekście
usytuowania
przydrożnego
sklepu w pobliżu
miejsca
wypadku – sąd
odwoławczy w
pierwszej
kolejności
przytoczy te
akceptowane
przez niego

poglądy
orzecznictwa i
doktryny (por.
R.A. Stefański w
komentarzu do
art. 177 kk w:
Kodeks karny.
Komentarz;
red.: prof. dr
hab. R.A.
Stefański, wyd.
26, Legalis el.
i przywołane
tam judykaty i
piśmiennictwo),
wedle których
prędkość, z jaką
porusza się
kierujący
samochodem w
porze nocnej,
uznać należy za
bezpieczną, o ile
pozwala mu ona
na zatrzymanie
pojazdu na
odcinku
oświetlonym
przez reflektory
pojazdu (lub
inne światła)
albo przed
przeszkodą,
której można
było i należało
oczekiwać.
Wedle tej teorii,
prędkość
powinna być
dostosowana nie
tylko do
widoczności
drogi, ale i
przeszkód na
drodze, pod
warunkiem
jednak, że
można było i
należało się
ich spodziewać.

Kryterium to po pierwsze uniezależnia ocenę prędkości od przeszkody na drodze, jeśli kierowca nie był w stanie jej przewidzieć, a po drugie zakłada, że jazda w nocy sama w sobie nie stanowi okoliczności, która nakazywałaby przewidywanie istnienia nieoświetlonych przeszkód na drodze. Wedle tego poglądu, musi pojawić się jakaś dodatkowa okoliczność dająca podstawę do uzasadnionych podejrzeń, że w konkretnej sytuacji tego rodzaju przeszkoda w porze nocnej na torze ruchu samochodu może się znaleźć. Dopiero płynące stąd ostrzeżenia, których kierowca nie może i nie powinien zignorować, mogą być oceniane jako dające dla niego czytelny sygnał do zachowania zwiększonej

ostrożności i zredukowania prędkości do takiej, która pozwala na bezpieczne zatrzymanie się w porze nocnej przed nieoświetloną przeszkodą. Zasadnie w tym kontekście podkreślał Sąd Najwyższy (por. wyroku z dnia 10 maja 2005 r., III KK 270/04, Legalis el.), iż błędnym jest twierdzenie, że prędkością bezpieczną w warunkach nocnych jest tylko taka prędkość, która pozwala zatrzymać pojazd przed przeszkodą, którą można dostrzec w światłach mijania, nawet jeżeli kierujący pojazdem, przestrzegając przepisów ruchu drogowego, nie miał obowiązku liczyć się z pojawieniem się tej przeszkody. W tym kontekście rozważenia wymaga, czy sygnałem do zachowania

zwiększonej ostrożności i zredukowania prędkości do takiej, która pozwalałaby na bezpieczne zatrzymanie się przed potencjalną nieoświetloną przeszkodą na jedni, było usytuowanie sklepu w pobliżu miejsca wypadku. Wedle sądu odwoławczego, odpowiedź na to pytanie winna być przecząca z uwagi na współczesną skalę nasycenia tego rodzaju (i zbliżonej) infrastruktury przydrożnej. Nie tylko już bowiem w przypadku dróg miejskich, ale również tych przebiegających poza zwartymi skupiskami ludzkimi, infrastruktura ta jest obecnie „ usiana ” wręcz tego rodzaju lub podobnymi punktami handlowymi, jak przydrożne sklepy z różnym asortymentem, bary, czy restauracje,

niezadko
połączonymi z
ofertą
dodatkowych
usług dla
podróżnych, by
wymienić
choćby tylko
stacje paliw,
motele, hotele,
zajazdy.
Działalność
każdego z takich
punktów opiera
się na
bezpośredniej
obsłudze
klientów, co
oznacza, że w ich
pobliżu odbywać
się może mniej
lub bardziej
wzmógłony ruch
pieszych.
Jednakże
nakładanie z
tego tylko
powodu na
kierowców
obowiązku
każdorazowego
przewidywania,
że potencjalni
klienci tych
punktów mogą
w porze nocnej
przemieszczać
się po jezdni
nie ustępując
pierwszeństwa
pojazdom po
niej się
poruszającym,
nie będąc przy
tym wyposażeni
w światła lub
elementy
odblaskowe, nie
jest żądaniem
uzasadnionym.

Stawianie
wymogu
obowiązku
każdorazowego,
naglego (skoro
nie zawsze są to
miejsca
oznakowane z
odpowiednim
wyprzedzeniem
przez znaki
drogowe przez
administratora
drogi lub
poprzedzone
informacją
zachęcającą do
korzystania z
usług przez
zarządzających
tymi punktami),
redukowania
prędkości jazdy
w związku z
rozpoznanie
takiego miejsca
do postulowanej
w apelacji
prędkości rzędu
40 – 50 km
niepomiarne
zakłócałoby
rytm jazdy i
tworzyło nie
mniejsze
niebezpieczeństwo
dla
bezpieczeństwa
ruchu w związku
z nadjeżdżaniem
kolejnych
pojazdów,
kierujący
którymi nie
zawsze
potrafiliby
zachować
odpowiedni
dystans i
odpowiednio

wcześnie zareagować na to, że pojazdy jadące przed nimi w sposób nagły wytracają prędkość. Stąd też w ocenie sądu odwoławczego, sama lokalizacja tego rodzaju punktów w pobliżu dróg do aż tak daleko posuniętej ostrożności i redukcji prędkości kierowców nie powinna zobowiązywać. Aby taką powinność na nich nałożyć, w konkretnych realiach ruchu musi zaistnieć coś więcej, aniżeli sama tylko obecność punktu w pobliżu jezdni – w postaci takich dostrzegalnych dla kierowców zdarzeń lub zachowań uczestników ruchu (w tym pieszych), które mogły i powinny być dla nich odbierane jako potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa. W realiach niniejszej sprawy tego

rodzaju
zachowaniem
byłby taki
sposób
poruszania się i
kierunku ruchu
pokrzywdzonego,
który
wskazywałby na
jego znaczny
stan
nietrzeźwości
oraz wynikające
stąd zaburzenia
w postrzeganiu
i racjonalności
podejmowanych
decyzji,
stwarzające
uzasadnioną
obawę, iż mogą
one prowadzić
do możliwości
podjęcia przez
pieszego próby
przejścia przez
jezdnię bez
ustąpienia
pierwszeństwa
pojazdom po
niej się
poruszającym.
Jak jednak
wynika z
poczynionych –
a
niekwestionowanych
przez skarżącego
– ustaleń,
oskarżony takiej
możliwości
obserwacji
ruchu
pokrzywdzonego,
począwszy od
wyjścia ze sklepu
aż do
przekroczenia
przez niego

krawędzi jezdni,
był pozbawiony.

Jeśli chodzi o kwestię zbliżania się oskarżonego do skrzyżowania – administrator ruchu na tym odcinku uznał, iż bezpieczną prędkością w związku z przecięciem się dróg będzie prędkość nie przekraczająca 70 km / h, czemu dał wyraz umieszczając stosowny znak drogowy. Nie ma racjonalnych powodów aby uznać, że dostrzegalne dla oskarżonego warunki ruchu na odcinku poprzedzającym to skrzyżowanie wymagały prędkości niższej. Skarżący nie wykazał zwłaszcza występowania jakiegokolwiek istotniejszego nasilenia ruchu w tym miejscu w czasie bezpośrednio poprzedzającym wypadek. Z niekwestionowanych przez niego ustaleń wynika, iż mogący mieć wpływ na

<p>przebieg zdarzenia ruch w istocie ograniczał się do ruchu pieszego, pojazdu oskarżonego oraz pojazdu jadącego przed nim (w związku z którym oskarżony poruszał się przy włączonych światłach mijania).</p> <p>Z tych wszystkich względów podniesiony w apelacji zarzut, jakoby oskarżony nie poruszał się z prędkością bezpieczną w rozumieniu ustawy prawo o ruchu drogowym, uznać należy za nieuzasadniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

częściowo zasadny albo niezasadny.	
Rozstrzygnięcie o uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu było trafne, wobec czego nie ma powodu do ponowienia postępowania przed sądem I instancji.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1w całości		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
z powodów wyżej przedstawionych		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk).	
7. PODPIS		